

som Bestaaffenhed, idet man her etablerer en ganske anden Regel. Jeg har den største Betænkelighed derved, det kan jeg ikke negte. — Vædringsforslaget under Nr. 24 angaar kun Udgifterne ved Nedslagningen, og det skal jeg ikke opholde mig videre ved. — Vædringsforslagene under Nr. 25 og 26 er jeg nødt til at sige noget Mere om. Det høie Thing kjender min Stilling til disse Forslag fra Forhandlingerne om Loven om Svinedifteritis. Jeg troede unegtelig, at vi dengang vare komne i alt Fald til en foreløbig Afstale om den Stilling, der skulde indtages ved denne Lov, og derfor forraaeder jeg bestemt saavel Vædringsforslaget under Nr. 25 som det under Nr. 26. De Herrer ville erindre, at ved Loven om Svinedifteritis som man tilsidst til et Kompromis paa den Maade, at Loven kun kom til at gjælde for noget over et Aar, fordi der var Uenighed mellem Ministeren og en Del ærede Medlemmer om Udredelsen af Udgifterne, idet de Herrer vilde lægge Alt paa Statskassen og slet Intet paa vedkommende Egne. Jeg gik ind derpaa, fordi det kun var for en begrændset Tid, og med det Forbehold, at naar vi kom til denne Lov, skulde den nuværende Regel anvendes, og jeg tror, at det er i sin Orden. Man kan nok sige, at Statskassen skal betale, naar det er i alle Borgernes Interesse; men her er et Forhold, der i høi Grad vedkommer den paagjældende Egn og ganske særlig Landbruget. Det kan ganske vist ogsaa ramme Kjøbteaderne, som vi saae det ved Svinedifteritis, men det er i Reglen Landboerne, der rammer, og det turde da være i sin Orden, at Landboerne selv bære en Del af disse Udgifter gennem Amtrepartitionsfonden. Derfor tror jeg, at det er en fornuftig og vigtig Regel, at den ene Halvdel udredes af Statskassen, og den anden Halvdel af vedkommende Kommuner. Det har været Reglen hidtil, og denne Regel er bleven godkjendt her i Thinget i Fjor ved Oldenborreløven. Jeg havde da foreslaaet, at Udgiften skulde deles i tre Trediedele, hvoraf en skulde udredes af Statskassen, en af Amtrepartitionsfonden og en af vedkommende Kommune. Jeg gav da efter, saa at det blev til, at den ene Halvdel udredes af Statskassen og den anden Halvdel af de forskjellige Kommuner, akkurat den samme Regel, som her er optaget i Lovforslaget. Jeg vilde derfor meget ønske, at man forkaster saavel Vædringsforslaget under Nr. 25 som det under Nr. 26. — Vædringsforslaget under Nr. 27 oppfatter jeg saaledes, at Afspærring ikke betyder Indelukelse. Der kommer nemlig senere et Forslag om Indelukelse. Jeg har

derfor Intet imod dette Forslag om, at Hundene baade skal være lænket og afspærret, saa at den ikke kan springe frem uden Videre, saaledes at den vel kan have nogen Bevægelse i det Frie, men at der skal være nogen Afspærring, nogle Tremmer eller Sligt foran den, men ikke noget egentlig Indelukelse, saaledes forstaaet har jeg Intet derimod. — Jeg finder det tvivlsomt, om ikke Lovforslagets Regel er bedre end Reglen, som den vil blive, naar Vædringsforslaget under Nr. 28 vedtages, men derved skal jeg ikke opholde mig. — Vædringsforslaget under Nr. 29 kan jeg tiltræde. Hermed har jeg gennemgaaet Vædringsforslagene til dette Afsnit.

Formanden: Forinden jeg giver Ordet til den ærede Ordfører — der er ikke Andre, som have forlangt det — bemærker jeg, at jeg maa anse det for ønskeligt, at ærede Medlemmer, der ville udtale sig, gjøre det før Ordføreren (Ophold). Da Ingen begjærer Ordet, giver jeg det til den ærede Ordfører.

Ordføreren (Mourier-Petersen): Jeg skal først takke den høitærede Minister for den velvillige Maade, hvorpaa han stillede sig til Udvalgets Henstilling om Embedsdyrlæger og hans Willighed til at ville konferere med Udvalget om dette vigtige Spørgsmaal, hvilket jo ikke kan være Andet end Udvalget kjært. Jeg mindes ikke, hvorledes Udtrykket er faldet fra mig den Gang, jeg udtalte mig om dette Punkt, men det har selvfølgelig været min Mening at udtale, at denne Undersøgelse, som jeg lagde megen Bægt paa, og som kunde ske fra Embedsdyrlæger, af Besætningerne her i Landet, skulde ske gratis og efter Eierens Begjæring. Hvis jeg skulde have sagt noget Andet, maa det have været en Fortalelse. I Udvalget har der været mest Stemning for, at Embedsdyrlæger skulde ansættes omtrent i Lighed med Distriktslægerne men ikke i saa stort Antal. Man havde tænkt sig, at der mindst burde være en Embedsdyrlæge i hvert Amt, muligvis i de store ydste Amters flere. Dersom den anden Mening, som jeg tror den høitærede Minister mest helder til, skulde faae Fortrinnet, at Embedsdyrlæger ikke skulde have privat Praxis, følger det af sig selv, at Antallet af dem ikke vilde blive saa stort, som naar de have en privat Praxis ved Siden af. Hvad de enkelte Vædringsforslag angaar, skal jeg tillade mig at yttre i Anledning af Indenrigsministerens Bemærkning til Nr. 3, hvor Udvalget har tilføjet "Sognefoged eller en Dyrlæge", at, hvis jeg ikke tager feil, Ud-